

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

The Ability of Using English Vocabulary in Preschool Children

by Cartoon Animation Activities

วิทวัส แทนศิริ (Witthawat Tansin)¹ สิริมา ภิญโญนันตพงษ์ (Sirima Pinyoanuntapong)²บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (Boonchird Pinyoanuntapong)³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศิริวิทยา สังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 20 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายและได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวม 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวและแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .80 ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent Sample และขนาดส่งผลของโคเฮน (Cohen's d) ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้งโดยรวม ($\bar{X}=14.72$) และรายด้าน คือด้านความสามารถรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=15.55$) ด้านความสามารถแต่งประโยค ($\bar{X}=13.90$) อยู่ในระดับดี โดยทุกด้านและโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t=10.98-18.23$) และมีขนาดส่งผลต่อความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษรายด้านและโดยรวมในระดับมาก เรียงตามลำดับคือ ด้านความสามารถรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($d = 2.45$) ด้านความสามารถแต่งประโยค ($d = 4.07$) และโดยรวม ($d = 3.26$)

คำสำคัญ การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เด็กปฐมวัย ภาพเคลื่อนไหว

¹นักศึกษาหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ earth_191@hotmail.com

²รองศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ sspinpong@hotmail.com

³รองศาสตราจารย์ ผู้อำนวยการสำนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต bpinpong@hotmail.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

Abstract

The main purposes of this research were to study and compare the English vocabulary ability of preschool children through cartoon animation activities. The sample used in the study were preschool boys and girls, with 5-6 years of age, who were studying in the third year of kindergarten in second semester of 2015 academic year at Siriwitthaya School under Samutprakan Primary Educational Service Area Office 1, selected by simple random sampling. The 24 experiments through the use of cartoon animation activities were carried out within the period of 8 weeks, 3 days a week, and 30 minutes for each day. The research instruments were the lesson plans with cartoon animation activities and a test of English vocabulary ability of preschool school with the reliability of .80. The research followed the one-group pretest-posttest design and the data were statistically analyzed by using dependent samples t-test Cohen's d effect size. The research results revealed that the means of English vocabulary ability of preschool children were higher both in general ($\bar{X}=14.72$) and in the individual areas of knowing English vocabulary ($\bar{X}=15.55$), and writing sentences ($\bar{X}=13.90$) which were at the good level. The means in all individual areas and in general were increasingly changed with statistical significance at the level of .01 ($t=10.98-18.23$). The effect sizes on English vocabulary ability of the preschool students were at the high level in the individual areas of knowing English vocabulary ($d=2.45$), writing sentences ($d=4.07$), and in general ($d=3.26$).

Keywords: The ability of using English vocabulary, Preschool children, Cartoon animation

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

บทนำ

การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิต เด็กควรได้รับการปลูกฝังพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัย โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยในช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาในทุกด้านอย่างรวดเร็วมาก ประสบการณ์ต่างๆที่เด็กได้รับจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการพัฒนาทุกๆด้านอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางด้านสติปัญญา (สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์, 2545, น.62) ได้กล่าวว่า ช่วงวัยก่อนประถมศึกษาเป็นช่วงที่เด็กมีความสามารถที่จะเรียนรู้มากที่สุด สอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทางสติปัญญาที่เกิดขึ้นในช่วงปฐมวัยจะเป็นรากฐานแก่การพัฒนาทางสติปัญญาในระดับต่อไป พัฒนาการของเด็กจะพัฒนาช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับเวลาที่เด็กได้มีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและได้มีโอกาสใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้สิ่งต่างๆ ดังนั้นการจัดประสบการณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก ตลอดจนอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย 4 ทักษะสำคัญคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ถือเป็นความสามารถทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยอีกด้านหนึ่ง

เพื่อให้สอดคล้องตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งเน้นและเตรียมพร้อมเด็กปฐมวัยในยุคปัจจุบันให้ก้าวไปสู่พลเมืองอาเซียนอย่างมีคุณภาพ ดังนั้นการเตรียมความพร้อมที่สำคัญที่สุดที่กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นคือ การเรียนภาษาอังกฤษโดยนโยบายให้โรงเรียนต่างๆ หารือกับกิจกรรมต่างๆ มาเพิ่มทักษะทางภาษาให้กับเด็ก ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงกลายมาเป็นภาษาที่สองของชาวประชาคมอาเซียน เคียงคู่ไปกับภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละชาติ ภาษาอังกฤษจึงเป็นตัวแทนเครื่องมือที่ประชาคมอาเซียนใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน (ศรียา นิยมธรรม, 2519, น.21) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อกับผู้อื่นในลักษณะใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น การแสดงความคิดเห็น การวางแผน การทำงานร่วมกัน เป็นต้น ภาษาจึงเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งซึ่งเป็นตัวให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กเกิดความมั่นคง ภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีแนวคิด ความรู้สึก ตลอดจนเจตคติต่างๆ การปรับตัวของเด็กจึงได้รับอิทธิพลมาจากการพูด ซึ่งการพัฒนาทักษะทางภาษาจึงควรที่จะเริ่มพัฒนาตั้งแต่เด็กที่ยังมีอายุน้อยอยู่ ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญทางภาษาของเด็กปฐมวัย กูดแมน (Goodman, 1986, pp.26) ได้กล่าวถึงทักษะทางภาษาว่า เป็นภาษาแรกเริ่มที่เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจ และถ่ายทอดความคิดเห็นออกมาด้วยสัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกันอย่างมีจุดมุ่งหมายผ่านทาง การฟัง พูด อ่าน เขียนและคิดจากประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวันของเด็ก เด็กควรที่จะได้รับการส่งเสริมทักษะทางภาษาครบทุกด้าน จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อภาษา ทำให้เด็กเกิดการพัฒนา (นกเนตร ธรรมบวร. 2544, น.113) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่เด็กควรได้รับการพัฒนาและส่งเสริมเป็นอย่างยิ่งทั้งด้านการรับรู้ภาษาและการแสดงออกทางภาษา โดยการรับรู้ภาษานั้นจะมีความง่ายกว่าการเรียนรู้ภาษาที่สอง สตีวิก (Stewick, 1972, pp.72) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ เด็กได้เรียนรู้ระบบเสียง คือสามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้ ต่อมาเด็กได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆ ได้และเด็กได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้ซึ่งสอดคล้องกับ (ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต, 2541, น.39-40) ได้มีความคิดเห็นในการสอนว่า คำศัพท์นั้นผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายของตนเองว่าเมื่อสอนผู้เรียนจะมีความรู้อย่างไร ซึ่งจุดมุ่งหมายของผู้สอนแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่ๆ มีอยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ ในด้านที่หนึ่ง เน้นการสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือสามารถจำและบอกความหมายได้ทันทีที่อ่าน เขียน หรือได้ยินคำศัพท์นั้นๆ การที่จะสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นมีกลวิธีหลายประการ เช่น การแสดงประกอบ การใช้รูปภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความ เป็นต้น ในด้านที่สองเน้น สอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง การที่จะให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงทีละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป การสอนให้ออกเสียงได้ถูกต้องนั้นเป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อีกด้วย ในด้านที่สามเน้นสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นในประโยคต่างๆ ได้โดยให้ความสัมพันธ์กับโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่านและภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษาด้วย

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย จะพัฒนาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายปัจจัย อาทิเช่น ประสบการณ์ของเด็ก ความสนใจของเด็ก และองค์ประกอบที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งจะช่วยส่งเสริมทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กได้ คือ สิ่งเร้าที่จะช่วยกระตุ้นเด็กให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้ ต้องการที่จะเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ (พรณี ข. เจนจิต, 2545, น.167-168) กล่าวถึง ทฤษฎีที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ไว้ว่าคือ การใช้หลักความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพึงพอใจ หลักการฝึกหัด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ ความเข้าใจ และใช้กฎแห่งผลคือ การให้นักเรียนทราบผลการทำของงานของตน เช่น การเฉลยคำตอบหรือทราบผลการทำอย่างรวดเร็วและพอใจ ดังนั้นการเลือกสื่อการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก จึงควรที่จะเลือกสื่อที่เป็นสิ่งเร้าที่เด็กให้ความสนใจมากที่สุด เพื่อเป็นรากฐานให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

ผลจากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนที่เป็นสิ่งเร้าที่ดีสำหรับเด็กพบว่าสื่อการเรียนการสอนที่นำมาประยุกต์ในการสอนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่สำคัญ คือ รูปภาพ เนื่องจากรูปภาพนั้นเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญในการดึงดูดความสนใจของเด็กเป็นอันดับแรก และรูปภาพยังสามารถสื่อความหมายของเรื่องราวต่างๆ อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องที่ทำให้เด็กเกิดจินตนาการ การเรียนรู้ที่สำคัญ (ณภัทรสร จรจรรย์, 2551, น.45) กล่าวว่า สื่อภาพมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการช่วยสื่อสารความหมายต่างๆ ให้บุคคลมีการรับรู้และเข้าใจตรงกัน ภาพเป็นสิ่งที่ช่วยในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะภาพเป็นสิ่งที่ประสาทสัมผัสสามารถรับรู้ได้จากการมองเห็น และแปลความหมายโดยตรงด้วยตนเองของบุคคลนั้นๆ นอกจากนั้น ภาพยังมีความสำคัญต่อเด็กในการจรรโลงจิตใจ อันจะมีผลต่อไปในอนาคตและส่วนใหญ่เด็กชอบภาพที่มีสีสันสวยงามมากกว่าภาพขาว-ดำ ดังนั้น การใช้ภาพในการเรียนการสอนจึงมีอิทธิพลต่อทักษะการพูดของเด็กเป็นอย่างมาก และนอกจากนี้สื่อภาพยังเป็นสิ่งเร้าที่ดีในการกระตุ้นระบบการทำงานของสมองทั้งสองซีกไปพร้อมกันอย่างมีระบบ กล่าวคือ ในขณะที่ฟังเพื่อนพูดต้องใช้สมองซีกซ้ายในการรับรู้ และจินตนาการตามการมองเห็นภาพจะส่งผลให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษาเป็นอย่างยิ่งจากสื่อรูปภาพพัฒนามาเป็นสื่อการดูรูปภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่สำคัญอีกชนิดหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ผ่านทางการมองเห็นทางสายตา ภาพการ์ตูนจึงเป็นสื่อสิ่งเร้าที่สร้างความสนใจให้กับเด็กได้ทุกเพศทุกวัย สอดคล้องกับ (พัน สุขเจริญ, 2525, น.33-34) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาพการ์ตูนที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ คือ ใช้เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน หรืออาจใช้เป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียน และใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจในบทเรียน การเรียนในหลายๆ วิชาสามารถนำการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเข้ามาร่วมด้วยการเขียนการ์ตูนประกอบบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นกว่าอธิบายอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับ เลเวอรี่. (Lavery, 1992, pp.60) ที่กล่าวว่า การ์ตูนและเรื่องประกอบภาพเป็นที่โปรดปรานของเด็กนักเรียนทุกวัย สังเกตได้ง่าย เช่น เมื่อนักเรียนอ่านวารสารจะรีบพลิกไปที่หน้าการ์ตูนก่อนเสมอการ์ตูนโดยทั่วไปเป็นภาพที่มีเนื้อหาประกอบเพียงเล็กน้อย จัดเป็นสื่อที่ทันสมัยที่นำเสนอเนื้อหาที่ครูสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในห้องเรียนได้โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเชิงหน้าที่ในสถานการณ์ต่างๆ จากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้จัดทำสื่อภาพยนตร์การ์ตูนขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการส่งเสริมทักษะความสามารถการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแต่งประโยคสั้นได้ของเด็กปฐมวัยและทำการศึกษาระดับและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมสื่อภาพเคลื่อนไหวก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การใช้สื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่ดี ที่จะทำให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เพิ่มความสามารถด้านการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมพื้นฐานที่ดีให้กับเด็กปฐมวัยจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษา ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ที่มีต่อความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

กรอบแนวคิดการวิจัย

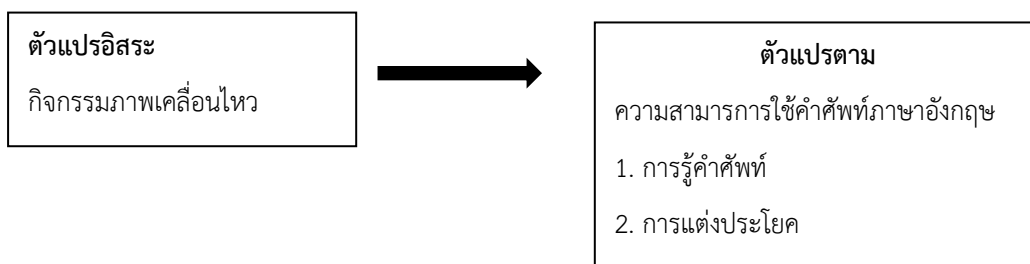
การส่งเสริมความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สามารถจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้หลายวิธีอีกวิธีหนึ่งที่สามารถจัดได้คือ การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เนื่องจาก การเล่าเรื่องด้วยภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่ดีที่จะเป็นตัวเชื่อมทำให้เด็กเกิดความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างอิสระด้วยการทำกิจกรรม มีการตั้งคำถาม การอธิบาย การใช้บัตรคำศัพท์และการใช้บัตรภาพเป็นส่วนเสริมในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว สอดคล้องกับ (สิริมา ภิญญอนันตพงษ์, 2550, น.123) กล่าวว่า การที่เด็กครุ่นเน้นให้เด็กปฏิบัติกรรมด้วยตนเองและได้ทดลองทำ ถือเป็นกระบวนการเรียนที่มีความสำคัญ ทั้งนี้กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กได้หัดใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การเข้ากลุ่มจัดกิจกรรมร่วมกัน โดยครูมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก การจัด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน การเลือกสื่อภาพเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับช่วงอายุวัยของเด็กเพื่อเป็นการกระตุ้นได้เรียนรู้คำศัพท์และสามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่ายได้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ดังแสดงในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (สิริมา ภิญโญนนตพงษ์, 2550, น.15) ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 20 คน จากจำนวน 30 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวและตัวแปรตามได้แก่ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ทำการศึกษา กับกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยจัดทำสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับผู้วิจัยเป็นเวลา 1 สัปดาห์ก่อนการทดลองจริง จากนั้นทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการจัดกิจกรรม (Pretest) โดยใช้แบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและทำการดำเนินการทดลองด้วยตนเองระยะเวลาจำนวน 8 สัปดาห์ เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมครบ 8 สัปดาห์นำแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาทดสอบอีกครั้ง (Posttest) และนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีทางสถิติ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างโดยแยกเป็นรายด้านคือ ด้านการรู้คำศัพท์และด้านการแต่งประโยคจำนวนด้านละ 8 ข้อ และคะแนนโดยรวมที่ได้จาก

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

การวัดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบ โดยใช้ Dependent Samples t-test ทดสอบค่านัยสำคัญทางสถิติ และในกรณีที่พบว่าค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติจะคำนวณค่าขนาดส่งผล (Effect Size) โดยใช้สูตรขนาดส่งผลของโคเฮน (Cohen's d) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์, 2557, น.138)

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าหลังจากที่เด็กปฐมวัยได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นทั้ง 2 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการรู้คำศัพท์ ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.10 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.55 อยู่ในระดับดี และมีค่าเฉลี่ยด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 11.32

2. ด้านการแต่งประโยค ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 อยู่ในระดับควรปรับปรุง และหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.90 อยู่ในระดับดี และมีค่าเฉลี่ยด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 8.45 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N	K	ก่อน			หลัง			สูงขึ้น
			$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	
ด้านการรู้คำศัพท์	20	16	7.10	3.55	ปานกลาง	15.55	.99	ดี	8.45
ด้านการแต่งประโยค	20	16	3.00	2.88	ควรปรับปรุง	13.90	2.04	ดี	10.9
โดยรวม	20	32	5.05	3.21	ควรปรับปรุง	14.72	1.51	ดี	8.9

พบว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวทำให้เด็กมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นทั้ง 2 ด้านโดยความสามารถด้านการแต่งประโยคมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือสูงขึ้น 10.9 รองลงมาคือความสามารถด้านการรู้คำศัพท์สูงขึ้น 8.45 ตามลำดับ

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.05 คะแนน และหลังได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.72 มีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.67 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการทดสอบได้ค่า $t = 17.08$, $P < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ด้านที่ 1 ความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 7.10 ส่วนหลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 15.55 เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 8.40 จากการทดสอบได้ค่า $t = 10.98$ และค่า $P < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ด้านที่ 2 ความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 3.00 หลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 13.90 เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 10.90 และจากการทดลองได้ค่า $t = 18.23$ และค่า $P < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถใช้คำศัพท์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ความสามารถการใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	N	ก่อน		หลัง		$\bar{D}$	t	df	Sig	แปลผล
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD					
ด้านการรู้คำศัพท์	20	7.10	3.55	15.55	.99	8.40	10.98**	19	.00	มีนัยสำคัญ.
ด้านการแต่งประโยค	20	3.00	2.88	13.90	2.04	10.9	18.23**	19	.00	มีนัยสำคัญ
รวม	20	5.05	5.04	14.72	2.78	9.65	17.08**	19	.00	มีนัยสำคัญ

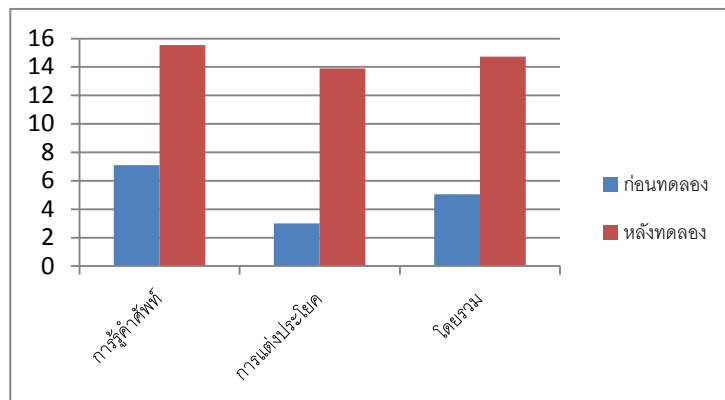
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

แสดงว่าการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้านการรู้คำศัพท์และด้านการแต่งประโยค และคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยรวมสูงขึ้นอย่างชัดเจน เพื่อให้มีความเด่นชัดผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยรายด้านและโดยรวม ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมานำเสนอเป็นแผนภูมิ ดังแสดงในภาพประกอบ 2

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ภาพประกอบ 2 การเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษรายด้านและโดยรวม ก่อนและหลังการทดลอง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คำนวณค่าขนาดส่งผล (Effect Size) โดยใช้สูตรขนาดส่งผลของโคเฮน (Cohen's d) ปรากฏในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าขนาดส่งผลความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายด้านและโดยรวมของโคเฮน (Cohen's d)

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N	t	Cohen's d	ขนาดส่งผลระดับ
ด้านการรู้คำศัพท์	20	10.98	2.45	มาก
ด้านการพูดเป็นประโยค	20	18.23	4.07	มาก
โดยรวม	20	17.08	3.26	มาก

ผลการวิเคราะห์ตารางที่ 3 ปรากฏว่าการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีขนาดส่งผลต่อความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายด้านและโดยรวมอยู่ในระดับมากโดยด้านการรู้คำศัพท์ ($d=2.45$) ด้านการแต่งประโยค ($d=4.07$) และโดยรวม ($d=3.26$)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยได้รับความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวโดยแบ่งออกเป็นสองด้านคือ ด้านการรู้คำศัพท์และด้านการแต่งประโยค เมื่อทำการพิจารณาเป็นรายด้านก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่า

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ด้านที่ 1 การรู้คำศัพท์ ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=7.10$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี ($\bar{x}=15.55$) เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 8.45 และได้ค่า P เท่ากับ 0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงให้เห็นว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากการทดลอง

ด้านที่ 2 การแต่งประโยค ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับควรปรับปรุง ($\bar{x}=14.72$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี ($\bar{x}=13.90$) เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 10.90 คะแนน และได้ค่า P เท่ากับ 0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงให้เห็นว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อน

รวมทั้งมีขนาดส่งผลต่อความสามารถทางการพูดรายด้านและโดยรวมในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการแต่งประโยค ($d = 4.07$) ด้านการรู้คำศัพท์ ($d = 2.45$) และโดยรวม ($d = 3.26$) สรุปว่าการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการรู้คำศัพท์และการแต่งประโยคสูงขึ้นอย่างชัดเจน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวผลการวิจัยปรากฏผลดังนี้เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวช่วยส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้นได้ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ว่า

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวสูงขึ้นหลังจากการทดลองเนื่องจากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กปฐมวัยได้ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการแต่งประโยค โดยใช้กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เป็นตัวสร้างความสนใจที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้าของธอร์นไดค์ (เจนจิรา สืบศรี, 2553, น. 48-49 ; อ้างอิงจาก Thorndike Law of Learning ค.ศ. 1815-1949.) กล่าวถึง การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของมนุษย์ โดยยึดกฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) คือ เมื่อการที่บุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมจะเกิดความต้องการเรียนรู้ ดังนั้น การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพึงพอใจ โดยการฝึกหัดนั้นคือ การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้าง ความรู้ ความใจ และใช้กฎแห่งผลที่พึงพอใจคือ การให้นักเรียนทราบผลการทำงานของตน เช่น การเฉลยคำตอบที่นักเรียนสนใจอย่างรวดเร็วเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน ดังนั้น พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว คือ คำศัพท์ที่ครูนำมาบอกกล่าวให้เด็กได้เรียนรู้แต่ละครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรม สิ่งเร้าตัวต่อมาคือ ภาพการ์ตูนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองที่ใช้การ์ตูนภาพเคลื่อนไหวซึ่งทำให้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

เด็กเกิดความสนใจในการที่เข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับโรเบิร์ตไฮนิช (Robert Heinich, 1986, pp.96) ได้กล่าวถึง การใช้การดูภาพเคลื่อนไหวในการเรียนการสอนว่า การดูภาพเคลื่อนไหวมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเพราะเป็นสิ่งที่ยอมรับว่าทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาที่ดีขึ้นได้ และตัวละครการ์ตูนยังสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนและมีคุณค่าในการทำให้ครูสามารถที่จะอธิบายเนื้อหาต่างๆก่อนการเรียนการสอนได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวคือ การที่เด็กสนใจต่อภาพการ์ตูนคำศัพท์ต่างๆ ที่ครูได้อธิบายที่มาของคำศัพท์แต่ละคำ จากสื่อสิ่งเร้าตัวแรก สิ่งเร้าตัวต่อมาคือ การพูดให้เพื่อนฟังและแสดงให้เพื่อนๆ ด้วยการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหลายๆ อย่างพร้อมกัน หลังจากการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง จะมีการพูดคุย เกี่ยวกับตัวละครคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้ร่วมกันดูและฝึกพูดไปพร้อมกัน ตัวละครคำศัพท์ต่างๆที่เด็กได้เคยพบเห็นในชีวิตประจำวันหรือไม่เคยได้พบเห็นหรือรู้จักเลย ยกตัวอย่างเช่น คำศัพท์ในกิจกรรมสัปดาห์ที่ 1 สัตว์โลกแสนน่ารัก คือ สิงโตที่อยู่ในหนังสือหรือที่เด็กได้เคยพบเจอ มีตัวขนาดใหญ่ มีขนอยู่แผงคอ มีสีน้ำตาล เป็นต้น เด็กจะมีโอกาสได้สนทนากันในสิ่งที่เด็กได้เคยพบเห็น ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษากับเพื่อนเป็นผลทำให้เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น สอดคล้องกับในทิศทางเดียวกันกับปรัชญาของจอห์น ดิวอี้ กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by doing)และเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการได้รับประสบการณ์ตรง (พัฒนา ชัชพงศ์, 2540,น.15) ในตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ของการทดลองเด็กกลุ่มตัวอย่างได้มีโอกาสฝึกพูดคำศัพท์ทุกคน ฝึกพูดตลอดทุกสัปดาห์ ฝึกพูดซ้ำๆ ทั้งการพูดเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษโดยมีครูกระตุ้นคอยให้เด็กพูด หากนักเรียนพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ครูพูดนำและให้นักเรียนอ่านริมฝีปากแล้วเปล่งเสียงพูดพร้อมกับครู ถ้านักเรียนพูดไม่ได้ ครูใช้การกระตุ้นเตือนและชี้แนะด้วยคำพูด ซึ่งสอดคล้องกับกฎการฝึกหัด (Laws of Exercise)ของทอร์นไคค์ (Thorndike) กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กจะดีขึ้น ถ้าผลของการกระทำนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทิศทางที่ดี จะทำให้เด็กเกิดความสนใจ เสริมการฝึกฝนให้เด็กเกิดทักษะและพัฒนาการ ทำการหมั่นฝึกฝนบ่อยๆ เด็กก็จะได้เรียนรู้จากการสังเกต โดยการฟังในสิ่งที่ครูพูด อ่านริมฝีปากของครูและพูดตามซึ่งสอดคล้องกับเพียเจท์ (Piaget) ที่กล่าวพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กในขั้นที่ 2 ก่อนปฏิบัติการ เด็กช่วงอายุ 2-6 ปีจะถือเอาตนเอง เป็นสำคัญ (Self Center) และเรียนรู้จากการสัมผัสและใช้ทุกส่วนของร่างกายในการทำกิจกรรมทั้งนี้เด็กเองรวมทั้งครูจะมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่สำคัญทางภาษาร่วมกันซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์สูงขึ้นแล้ว บรรยากาศในช่วงเวลาที่ทำกิจกรรมร่วมกันก็เป็นส่วนสำคัญที่กระตุ้นให้เด็กได้มีโอกาสในการฝึกใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีระดับพัฒนาการที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2547 น.115) และ (สิริมา ภิญโญนนตพงษ์, 2550, น.60) กล่าวว่า การส่งเสริมและการสร้างบรรยากาศที่ดีที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก เป็นสิ่งที่จำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้สำหรับเด็ก เด็กเกิดการเรียนรู้จากการเลียนเสียงมาเป็นภาษาพูด ทั้งนี้ถ้าครูกระตุ้นพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสม เด็กจะเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ มากขึ้น จะเห็นได้จากกราฟวิเคราะห์เปลี่ยนแปลงที่แตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง จำแนกรายด้านโดยเรียงลำดับจากพัฒนาน้อยไปมาก ดังนี้

1. ด้านการรู้คำศัพท์ มีระดับคะแนนที่เพิ่มสูงขึ้น คือ ก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยการรู้คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 7.10 และหลังการทดลองค่าคะแนนอยู่ในระดับดีเท่ากับ 15.55 ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ในเชิงลึกของ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

กิจกรรมในแต่ละวันพบว่า ด้านการเก็บคำศัพท์ เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการเก็บคำศัพท์สูงขึ้นเพราะว่า ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กไม่มีความหมายของคำศัพท์หรือรู้แต่ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ไม่สามารถที่จะเชื่อมโยงความหมาย หลังจากผ่านการจัดกิจกรรมไป 3 สัปดาห์ เด็กเริ่มมีความสนใจในเนื้อหาใหม่ กระตือรือร้นและให้ความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่มากขึ้น นอกเหนือจากแผนการสอนที่ส่งในการพัฒนาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การจัดสภาพแวดล้อมให้มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้ โดยมีครูคอยชี้แนะส่งผลให้เด็กมีความสามารถในการเก็บคำศัพท์เพิ่มขึ้น ด้านการเล่นคำศัพท์ พบว่า การแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มเพิ่มขึ้นทั้งนี้ครูยังมีการเสริมบัตรคำศัพท์เข้ามาในกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเพื่อให้เด็กช่วยกันคิด ช่วยกันตอบทำให้เด็กมีความมั่นใจในการตอบคำถามมากขึ้น ทั้งการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบกดหยุดเป็นตอนตามเนื้อเรื่องช่วยให้เด็กสามารถจดจำรายละเอียดได้ดียิ่งขึ้น การที่ครูพูดทบทวนซ้ำ ช่วยให้เด็กเกิดการจดจำเชื่อมโยงและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่มีความเกี่ยวข้องกันในหน่วยการเรียนรู้ โดยสอดคล้องกับ (อรนุช ลิมตศิริ, 2542, น.27 ; อ้างอิงจาก Edgar Dale, 1969) ได้กล่าวว่า สื่อเป็นสิ่งสำคัญสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก สื่อที่นำมาใช้กับเด็กต้องเป็นสื่อที่เด็กได้เล่นและมีกิจกรรมเรียนรู้ โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสื่อเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูที่จะใช้เพื่อช่วยให้การสอนเกิดผลอย่างแท้จริง สื่อต้องเป็นตัวตนที่จับต้องได้เป็นรูปธรรมที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น

2. ด้านการแต่งประโยค มีระดับคะแนนที่เพิ่มสูงขึ้น คือ ก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยการแต่งประโยคอยู่ในระดับควรปรับปรุงเท่ากับ 5.05 และหลังการทดลองค่าคะแนนอยู่ในระดับดีเท่ากับ 13.90 พบว่า การให้เด็กได้ฝึกการแต่งประโยคจากภาพเคลื่อนไหวเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย โดยมี ประธาน กริยา กรรม เรียบเรียงให้มีความหมาย แต่ในช่วง 2 สัปดาห์แรกของการจัดกิจกรรมพบว่า เด็กมีความเขินอายในการแต่งประโยคไม่กล้าแสดงออกเนื่องจากเป็นภาษาอังกฤษเด็กไม่กล้าที่จะตอบเพราะกลัวผิด เมื่อเด็กเริ่มคุ้นชินกับการที่ครูยกตัวอย่างการแต่งประโยคจากภาพเคลื่อนไหว เด็กเริ่มเข้าใจและเรียนรู้กับโครงสร้างของประโยค จดจำลักษณะของตัวละครในสื่อภาพเคลื่อนไหวมาแต่งประโยคโดยมีครูคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิดแต่กลุ่ม ยกตัวอย่างเช่นการแต่งประโยค พ่อของฉัน (My father is) เด็กในกลุ่มจะตอบกันว่า tall บ้างหรือ small เด็กสามารถเชื่อมโยงประโยคเข้ากับจินตนาการของเด็ก เมื่อผนวกกับกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวที่มีการกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยค ครูก็มีส่วนเสริมคอยชี้แนะการแต่งประโยค ทั้งยังมีบัตรภาพที่เป็นแรงจูงใจให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแต่งประโยค ทำให้บรรยากาศมีความเหมาะสมในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี นอกจากนี้การนำรูปภาพการ์ตูนมาทำเป็นสื่อภาพเคลื่อนไหว ทำให้เด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งหลังการจัดกิจกรรม ครูสนทนาพูดคุยกับเด็กอย่างเป็นกันเอง โดยเลือกคำถามที่ง่ายที่เด็กสามารถเข้าใจ เพื่อให้เด็กได้มีส่วนร่วมช่วยกันตอบเด็กจะได้เรียนรู้คำศัพท์และการแต่งประโยค จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับเด็กในการฝึกฝนการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หรือพูดตอบโต้เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีไม่ตึงเครียดกับเด็กจนเกินไป ให้เด็กได้เข้าใจว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ยากและน่ากลัวอย่างที่คิดการใช้สื่อการสอนที่มีความทันสมัยช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กได้อย่างดี ทำให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เพียเจต (Piaget) ได้กล่าวว่า การใช้สื่ออุปกรณ์เป็นรูปธรรมในการเรียนการสอนจะช่วยให้เด็กเข้าใจในลักษณะต่างๆ ได้ดีขึ้นและสามารถสร้างภาพในใจได้ การสอนโดยใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นสอดคล้องกับ (กรวิภา สรรพกิจจานง, 2547, น.63) ได้กล่าวว่า การจัดประสบการณ์

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สำหรับเด็กปฐมวัยในรูปแบบการบูรณาการให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลายได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษา มีโอกาสได้ยินได้รับฟังภาษาที่แตกต่างออกไป ภาษาที่เหมาะสมตามวัย และการใช้ภาพการ์ตูนขนาดใหญ่ที่มีสีสันที่สวยงามจะทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็กปฐมวัยได้ดี ทั้งนี้ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนส่งเสริมและฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้จากผลการวิจัยตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ที่เด็กได้รับการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านภาษา ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์ที่สูงขึ้น เพราะเด็กได้ลงมือปฏิบัติ ได้ร่วมกิจกรรม ได้ศึกษาจากสื่อการสอนที่เด็กมีความสนใจทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง โดยครูมีบทบาทสำคัญในการเตรียมสภาพแวดล้อมของห้องเรียนและความพร้อมของเด็ก คอยชี้แนะกระตุ้นเด็กให้เด็กเกิดการตั้งคำถาม และคิดค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเองและภายในกลุ่ม ทำให้บรรยากาศในการเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้เด็กมีความสนใจในการเรียนรู้มากขึ้น (สิริมา ภิญญอนันตพงษ์, 2558, น.78) กล่าวว่า ครูปฐมวัยเป็นบุคคลที่สำคัญที่จะเป็นผู้พัฒนาเด็กให้บรรลุตามเป้าหมาย ดังนั้นครูปฐมวัยจึงต้องมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเรียนรู้ การรู้จักใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อช่วยให้เด็กมีความสุขในการเรียน ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจ ที่จะศึกษาความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สามารถที่จะศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่ตัวเด็กเป็นศูนย์กลางในการวิจัย เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างอิสระมีการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่มระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งในระหว่างการทำกิจกรรม มีข้อควรปฏิบัติดังนี้

1. ในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ควรให้ความสำคัญในการเลือกลักษณะของภาพการ์ตูนให้มีความสอดคล้องในเนื้อหาที่เด็กสนใจอยู่และมีเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนมากเกินไปหรือเรื่องที่ใกล้ตัวเด็กในชีวิตประจำวันเพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม
2. ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ครูควรจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ในการทำกิจกรรมให้เรียบร้อยจากนั้นควรอธิบายถึงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมให้ชัดเจนรวมไปถึงการสร้างข้อตกลงระหว่างเด็กและครูเพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจตรงกัน
3. การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกคน

เอกสารอ้างอิง

- กรวิภา สรรพกิจจานง. (2548, เมษายน). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย, วารสารการศึกษาปฐมวัย. 9(4): 63.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2540). วารสารการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรสโปรดักส์.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

- เจนจิรา สืบศรี. (2553). การศึกษาความสามารถพูดเป็นประโยชน์ของนักเรียนปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องที่ใช้สื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณภัทรสร จรเจริญ. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2557). ระเบียบวิธีการวิจัยและสถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา *Methods and Statistics for Educational Research*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรณิษฐา เจนจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : เมธีพิปส์.
- พัน สุขเจริญ. (2525, กันยายน). การ์ตูน สื่อการสอนอย่างสำคัญ. วารสารวิทยาสาร. 4(1) : 34-39
- พัฒนา ชัชพงศ์. (2540). การจัดประสบการณ์และกิจกรรมระดับปฐมวัย. เอกสารการบรรยายชุดที่ 8 แผนกการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นภเนตร ธรรมบวร. (2544). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม. (2518). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญพัฒน์.
- ศิธร แสงธนูและคิด พงศ์ทัต. (2541). คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2545). การวัดและการประเมินแนวใหม่ : เด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2550). การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2558). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของเด็กปฐมวัย. วารสารวิชาการ ศึกษา ศาสตร์ ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2558. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อรนุช ลิ้มศิริ. (2546). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร
- Goodman, K. (1986). *What's Whole in Whole Language*. New Hampshire : Heinemann.
- Lavery, Clare. (1992). *Using Cartoon in Practical English Teaching*.
- Robert, Hinich ; Michael Molenda; & Jame D. Russell. (1986). *Instructional Media And the New Technology of Instruction Second Edition*. London: Collier Macmillan Publishers.
- Stevick, Earl W. (1982). *Teaching and Learning Language*. New York: Cambridge University Press.